ତେଜରାମ

ବନାମ

ପଟିରାମ୍ଧାଉ

ଏପ୍ରିଲ 3, 1997

[କେ. ରାମସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଡି. ପି. ୱାଧୱା ନ୍ୟାୟାଧୀଶଦ୍ୱୟ]

ଦସ୍ତାବିଜ- ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିନାମାର ଆଭାସ ଦେଉଅଛି - ତଥ୍ୟକଥନ ଯେ ଜରସମନ 50,000 ଟଙ୍କା ଥିଲା - ଜମି ବିକ୍ରୟ ପାଇଁ ଜରସମନ 48,000 ଟଙ୍କା ପ୍ରାପ୍ତ - ଏକ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଅବଶିଷ୍ଟ ଦେୟ ଦେବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ତା' ଉପରେ ସମ୍ପାଦିତ ହେବାକୁ ଥିବା ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲ - ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲ ସମ୍ପାଦିତ ହୋଇନାହିଁ - ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲ ସମ୍ପାଦିତ ହେବା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଆହ୍ୱାନ କରି ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ବିଜ୍ଞପ୍ତି - ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା - ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ - ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାର ପ୍ରତିକାରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ସୁଧ ସହିତ ଦେୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ - ଆବେଦନ - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା ଯେ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିନାମା ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥିବା ଦସ୍ତାବିଜ ବାସ୍ତବରେ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିନାମା ନୁହେଁ: ଏହା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ଋଣ ଉପରେ ଅନାଦେୟ ସୁଧ ପ୍ରତି ଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଅର୍ଥ କାରବାର ହୋଇଥିଲା, ଯିଏ କି ଋଣଦାତା ଥିଲେ, ଯିଏ ଋଣଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ଠାରୁ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିନାମା ବୋଲି ଆଭାସିତ କରି ଦସ୍ତାବିଜ ନେଇଥିଲେ - ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ସନ୍ଦେହଜନକ ଆଚରଣକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ପ୍ରମାଣ ଆଧାରରେ କୌଣସି ସନ୍ତୋଷଜନକ ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିବା ସମ୍ଭବ ନଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତରେ କେତେ ପରିମାଣ ବକେୟା ଥିଲା ଏବଂ କେତେ ପରିମାଣ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା - ନ୍ୟାୟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରାଗଲା ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 2834/1986 ।

ଏଫ.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 46/1979ରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 30.7.85 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏସ୍. ଭି. ଦେଶପାଣ୍ଡେ ଏବଂ ପ୍ରମିତ ସାକ୍ସେନା, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦୟ ଉମେଶ ଲଳିତ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା :

ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠର 30 ଜୁଲାଇ, 1985 ରେ ପ୍ରଥମ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 46/1979ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି ।

ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଗୋଣ୍ଡିଆ ଗ୍ରାମରେ 22.38 ଏକର ଜମି ଥିଲା । ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିନାମା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏକ ଦସ୍ତାବିଜ ଏପ୍ରିଲ 20, 1972 ରେ ଉକ୍ତ ଜମି ମଧ୍ୟରୁ 11.76 ଏକର ଜରସମନ 50,000 ଟଙ୍କାରେ ବିକ୍ରୟ ପାଇଁ ସମ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିଲା । ସେଥିରେ ତଥ୍ୟ କଥନ ଏବଂ ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଏକ ଲିଖିତ ଉକ୍ତି ଦର୍ଶାଉଛି ଯେ ଉକ୍ତ ଜମି ବିକ୍ରୟ ପାଇଁ 48,000 ଟଙ୍କା ବିକ୍ରୟ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବାକି 2,000 ଟଙ୍କା ଏକ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପୈଠ କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲ ସମ୍ପାଦିତ କରିବାକୁ ପଡୁଥିଲା । ଯେହେତୁ 13 ମାର୍ଚ୍ଚ 1975 ରେ ଚୁକ୍ତିନାମା ତାରିଖରୁ 3 ବର୍ଷ ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହେବାର ତାରିଖ ପୂର୍ବରୁ ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇନଥିଲା, ତେଣୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲ ସମ୍ପାଦନ କରିବାକୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଆହ୍ୱାନ କରି ମକଦ୍ଦମା ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ଏଥିରେ ବିଫଳ ହେବା ପରେ, ସେ ତମାଦିର ଶେଷ ଦିନରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଆବେଦନ ଉପରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନର ପ୍ରତିକାରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି, 48,000 ଟଙ୍କାର ମୂଳ ରାଶି, ତା' ଉପରେ ଅର୍ଜିତ ସୁଧ ଏବଂ 48, 000 ଟଙ୍କା ଉପରେ 6 ପ୍ରତିଶତ ଭବିଷ୍ୟତ ସୁଧ ସହିତ 62,280 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ତେଣୁ, ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଦେଶପାଣ୍ଡେଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକାଧାରରେ ଚୁକ୍ତିନାମାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯାହା ଜମିର ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ କୁହାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ଏହା ସତ୍ୟ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ଏକ ଅର୍ଥ କାରବାର ଥିଲା । ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକମତ ହୋଇଥାନ୍ତେ ଯେ ଦେୟ ପରିମାଣ ରାଶି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କଠାରୁ

ନିଆଯାଇଥିବା ଅପରିଶୋଧିତ ଋଣ ଉପରେ ସୁଧ ପାଇଁ ଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା ଜଣେ ମହାଜନ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିବା ପରେ, ସେ ସେହି ଚୁକ୍ତିନାମା ପାଇଁ ନଗଦ ଅର୍ଥ ବାବଦକୁ ଅସମ୍ଭାବି ନୁହେଁ ଭାବେ 48,000 ଟଙ୍କା ଦେଇଥିଲେ; ଏବଂ ଦଖଲ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ ନକରି ଏବଂ ତା'ପରେ 3 ବର୍ଷ ପାଇଁ 2,000 ଟଙ୍କା ନ ଦେଇ ଏବଂ ଶେଷ ତାରିଖରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର ନକରି ଚୁପ୍ ରହି ନଥାନ୍ତେ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଉପସଂହାର ହେବ ଯେ କଥିତ ଉକ୍ତି, ପ୍ରକୃତରେ ପରିମାଣର ପ୍ରାପ୍ତି ନୁହେଁ ବରଂ ତାଙ୍କ ଉପରେ ବକେୟା ଥିଲା । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଉଦୟ ଉମେଶ ଲଳିତ ଯୁକ୍ତି ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ବିକ୍ରୟ କାରବାର ପାଇଁ 48,000 ଟଙ୍କାର ଜରସମନରେ ବିନିମୟ ଭାବରେ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ପରିମାଣ ପ୍ରଦାନ କରିବାର କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇ ନଥିଲା, ତେଣୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯେଉଁ ଉପସଂହାରରେ ଉପନୀତ ହୋଇଛନ୍ତି ଯେ 48,000 ଟଙ୍କା ଏକ ସତ୍ୟ ଭାବରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ଏକ ସତ୍ୟର ନିଷ୍କର୍ଷ । ତେଣୁ ଏଥିରେ କୌଣସି ହସ୍ତକ୍ଷେପର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

ସମ୍ପୃକ୍ତ ଯୁକ୍ତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ବିଚାର ପାଇଁ ଉଠୁଥିବା ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ବିକ୍ରୟ କାରବାର ପାଇଁ ନଗଦ ଜରସମନ ଭାବରେ 48,000 ଟଙ୍କା ଦେଇଛନ୍ତି କି ? ଏହା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ଯେ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିନାମା ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିବା ଦସ୍ତାବିଜ ପ୍ରକୃତରେ ସତ୍ୟ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିନାମା ନଥିଲା । ସାକ୍ଷୀ ସଂଖ୍ୟା 2, ଚୁକ୍ତିନାମାର ଲେଖକ ପ୍ରମୁଖ ଯାଞ୍ଚରେ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଅନେକ ସମାନ ଦସ୍ତାବିଜ ସମ୍ପାଦନ କରିଛନ୍ତି । ସେହି ସମସ୍ତ ଦସ୍ତାବିଜ ଅର୍ଥାତ୍ 8 ରୁ 10, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ ସହିତ ଜଡିତ; ସେଗୁଡ଼ିକ ସମସ୍ତ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଯେଉଁମାନେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କଠାରୁ ଋଣ ନେଇଥିଲେ । ଏହା ଏକ ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ସ୍ଥିତି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ଜଣେ ମହାଜନ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିନାମା ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିବା ଦସ୍ତାବିଜ ପ୍ରକୃତରେ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିନାମା ନୁହେଁ; ଏହା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ଋଣ ଉପରେ ଅନାଦେୟ ସୁଧ ପ୍ରତି ଅଟେ । ଏହା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହା ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ 1965 ମସିହାରେ 1500 ଟଙ୍କା ପାଇଁ ଋଣ ନେଇଥିଲେ ଏବଂ 3500 ଟଙ୍କା ପରିଶୋଧ କରିଥିଲେ । ଶ୍ରୀ ଦେଶପାଣ୍ଡେ କହିଛନ୍ତି ଯେ 15,000ଟଙ୍କାର ପରିମାଣ ବାସ୍ତବିକ ଭାବରେ ସଠିକ୍ ନୁହେଁ; ଏହା ପ୍ରକୃତରେ କେବଳ 1,500 ଟଙ୍କା ।ଯଦି ଏହା ପ୍ରକୃତ ବିକ୍ରୟ କାରବାର ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ଜଣେ ବ୍ୟବସାୟୀ ଏବଂ ସେ 48,000 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିଥିବାର ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି, ତେବେ ଜଣେ ଆଶା କରିପାରିବେ ଯେ ସେ ଦଖଲ ଚାହିଁବେ କିମ୍ବା ସେ ବାକି

ବିକ୍ରୟ ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କରିବ ଏବଂ ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିବେ । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ 3ବର୍ଷ ଧରି ଚୁପ୍ ରହିଲେ । ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ଏହା ଦେଖାଯାଉଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅର୍ଥ କାରବାର ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା, ମହାଜନ ହୋଇଥିବାରୁ, ଋଣଗ୍ରହୀତାଙ୍କଠାରୁ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିନାମା ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ ଦସ୍ତାବିଜ ନେଇଥିଲେ । ଋଣଗ୍ରହୀତା ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୁଧ ସହିତ ଋଣ ରାଶି ପରିଶୋଧ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେଲେ, ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ, ଋଣ ପରିଶୋଧ ଏବଂ ତା 'ଉପରେ ସୁଧକୁ ବଳବତ୍ତର କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଦସ୍ତାବିଜଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯିବ । ଏହା ଅସମ୍ଭାବି ନୁହେଁ ଯେ ଜଣେ ମହାଜନ ହୋଇଥିବାରୁ ଏବଂ ନଗଦ ଭାବରେ 48,000 ଟଙ୍କା ଦେଇ, ସେ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଦଖଲ ପାଇବା ପାଇଁ କିମ୍ବା ତୁରନ୍ତ 2,000 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ରଖିଥାନ୍ତେ ଏବଂ ତା'ପରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷତା ଖୋଜିଥାନ୍ତେ; ସାଧାରଣ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏହା ଅସମ୍ଭବ ହେବ ଯେ ସେ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରିବା ଏବଂ ତା'ପରେ ଶେଷ ତାରିଖରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବା ପାଇଁ 3 ବର୍ଷ ଅପେକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତେ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ,ଅଧସ୍ତନ ନ୍ୟାୟାଳୟଗୁଡ଼ିକ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଏହା ଏକ ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିନାମା ନୁହେଁ କିମ୍ବା ସତ୍ୟରେ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ଏକ ବିକ୍ରୟ ବୋଲି ଅଭିହିତ କରେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ଉକ୍ତି ମାଧ୍ୟମରେ କରାଯାଇଥିବା ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଯେ ସେ 48,000 ଟଙ୍କା ପାଇଥିଲେ ଏବଂ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିସ୍ଥିତିର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଏବଂ ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ସନ୍ଦେହଜନକ ଆଚରଣକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ପ୍ରମାଣ ଆଧାରରେ ଆମ ପାଇଁ କୌଣସି ସନ୍ତୋଷଜନକ ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଯେ ଆବେଦକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତରେ କେତେ ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେତେ ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଅଛି । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆମର ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ମତ ହେଉଛି ଯେ ଯଦି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପନୀତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ 48,000 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ନିଶ୍ଚିତ ହୁଏ, ତେବେ ନ୍ୟାୟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ ହେବ । ତଥାପି, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ସୁଧ କିମ୍ବା ମୂଲ୍ୟ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତା ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, 65,280 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠର ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରାଯାଇଛି । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ, କୌଣସି ସୁଧ ବିନା ଏକକାଳୀନ 48,000 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଏକ ବିଚାରାଦେଶ ହେବ ।

ତଦନୁସାରେ, ଉପରୋକ୍ତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସହିତ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ ।

ଟି. ଏନ୍. ଏ. ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

<u>ଅସ୍ଵୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସାହୁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।